Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARNI

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡ σκηνὴ στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μοδοίτης, ὀχτὼ ἡ ὥρα τὸ βράδυ, μιὰ βροχερὴ μέρα τοῦ Ἀγούστου. Σταματάει ἕνα ἀμάξι καὶ κατεβαίνει ἡ κυρία Εὔα ντ' Ἐράρ, γυναίκα κομψὴ μὲ παιδικὰ χαρακτηριστικά, γοητευτικὰ μάτια καὶ χρυσαφένια μολλιά, δίνοντας τὸ μπράτσο της στὸν Πέτρο Μπορσον, ὁ ὁποῖος τὴν περίμενε ἐκεῖ κάμποσα λεπτά. Ἔπειτα προχωροῦν μαζὶ μὲ τὸ φίλο της πρὸς ἕνα ἀπόμερο τραπέζι, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ἐνῶ πίσω τους ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς ὁ ξενοδόχος.

ΕΥΑ.—Ἄς καθίσουμε θάνε ἐδῶ, πολὺ καλά. (Κάθεται καὶ βγάζει τὰ γάντια της, ἀφίνοντας γυμνὰ τὰ κάτασπρα χέρια της τὰ στολισμένα μὲ δυὸ πολύτιμα δαχτυλίδια).

ΠΕΤΡΟΣ, (κάθεται).—Μήπως κρυώνετε ;

ΕΥΑ. - Ὄχι, τὸ φόρεμά μου κρατεῖ ἀρκετὴ ζέστη. Ἂν κρυώσω ἀργὸ σοα, παίρνω κάτι πανω μου...

(Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ξενοδόχος ἔγνεψε σὲ δυὸ ὑπαλλήλους του, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως σγεδὸν ἔφεραν τὴ σοῦπα).

ΠΕΤΡΟΣ — Ἔχω παραγγείλει ἀπὸ πρὶν τὸ δεῖπνο, ἐλαφρὸ πάντα ὅπως τὸ συνηθίζετε. Πεινᾶτε ;

ΕΥΑ.—Πολὺ ...Εἶχα τόσο δρόμο νὰ κάνω σήμερα ποὺ δὲν πρόφταση οὔτε νὰ φεσματίσω. Φιντασθῆτε, δτι μόνο ἕνα σάντουϊτς πῆρα σήμερα τ' ἀπόγευμα κι' αὐτὸ στὸ πόδι.

ΠΕΤΡΟΣ.—Τί ὥρα ἤρθατε τὸ πρωῒ στὸ Παρίσι ;

ΕΥΑ.—Ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνη μὲ τὸ τραῖνο στὶς δέκα κι' ἔφτασα ἐδῶ στὶς ἑντεκάμισι. (Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λιγόστιγμη σιωπή). Τί εἴπατε δταν ἐπήρατε το τηλεγράφημά μου ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Πήδησα ἀπὸ τὴ χαρά μου ὡς ἐκεῖ ψηλά...

ΕΥΑ. Ἀλήθεια ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Μόλις τὸ διάβασα ἔννοιωσα τόσην εὐτυχία ποὺ ἄρχισα νὰ χορεύω σὰν τρελλός. Δεν πίστευα στὰ μάτια μου. Καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ βλέπω τὸ παιδικὸ πρόσωπό σας καὶ ἀκούω τὴν κρυσταλλένια φωνή σας, ποὺ σᾶς αἰσθάνομαι τόσο κοντά μου, μοῦ φαίνε αι πὼς εἶνε ψέμα. Καὶ κάτι ἄλλο...

ΕΥΑ. (Περίεργη). - Τί ; Τί ;...

ΠΕΤΡΟΣ—Λοιπόν, νὰ τὶ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ. Ὅταν μου εἴπατε με σιγανὴ φωνὴ «Δε μπορῶ νὰ γίνω δική σας, φιλε μου, γιατὶ εἶμαι ἔντιμος γυναῖκα», πιστεψα σιὰ λόγια σας.

ΕΥΑ, (μὲ συγκίνησι).—Ὥστε λοιπὸν πιστεύετε στὴ φωνή, στη φυσιογνωμία, στην ἔκφραση ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Πιστεύω στὴ φωνή, στὴ φυσιογνωμία, στην ἔκφραση, τὴ δική σας δμως.

ΕΥΑ.—Κι' ἂν δια αὐτὰ εἶνε ψεύτικα ;

ΠΕΤΡΟΣ, (κάπως ἀνήσυχος).—Ὤ, ὄχι ! Εἶνε ἀδύνατο.

ΕΥΑ.—Καὶ γιατὶ ὄχι ; Ὑπάρχουν μερικὰ λουλούδια φαομακερὰ ποὺ μοιάζουνε μὲ κρῖνα...

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὲν θέλω νὰ κάνετε τέτοια σύγκριση μ' αὐτὰ τὰ λουλούδια. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ὑπάρχουν τέτοια φαρμακερὰ λουλούδια κι' ἄς λέν ὅ,τι θέλουν...Ἔτσιτα ἐνὼ ἔχω σχηματίσει γιὰ σᾶς ἀκλόνητη γνώμη. Εἶστε ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό, ἕνα σπάνιο πλάσμα, ποὺ ἐμπνέετε ὄχι μόνο τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ ἕνα εἶδος ἀνεξηγήτου σεβασμοῦ σ' ἕναν ἄντρα σὰν κ' ἐμένα ..κι' αὐτο μοῦ συμβαινει πρώτη φορά, σᾶς βεβαιώνω ! (Μικρὴ πάυση). Δὶν παίονετε ψάρι ;

ΕΥΑ, (σκεφτικὴ) —Ὄχι, εὐχαριστῶ ..

(Ἔρχεται ὁ ξενοδόχος ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο ποὺ κρατεῖ στὰ χέρια του μιὰ ἀσημένια πιατέλλα μὲ ψάρια καὶ φιλέτα).

ΕΥΑ, (τσάγει λαίμαργα μὲ χαρὰ σωμένες κινήσεις, ἐνῶ μισανοίγει το μικρό της στόμα σὰν πουλάκι).—Πολὺ καλό, πολὺ πετυχημένο αυτὸ τὸ φαγητό ..

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἀληθινά...πολὺ καλό.. (Σιωπή). Θὰ ξαναγυρίστε τὸ πρωῒ στὴν Ὀλεάνη ;

ΕΥΑ.—Μάλιστα. Εἶχα τηλεγραφήσει στὸν ἄντρα μου πὼς θἄφευγα ἀπόψε, ἀλλὰ ὕστερα ἀποφάσισα να κινήσω αὔριο μαζὶ μὲ τὴν ἀδεραφή του, τὴν κυρία ντὲ Λότρ, γιὰ τὴν ὁποία ἐπέρασα ἀπὸ δῶ.

ΠΕΤΡΟΣ—Βρισκεται ἀκόμα στὸ Παρίσι ἡ κ. ντὲ Λότρ ;

ΕΥΑ.—Γιὰ λιγους μῆνες μονάχα ἤρθε καὶ θὰ γυρίσῃ στὸ Ἀνζού, ἀφοῦ μείνῃ καμμιὰ βδομάδα στὸ σπίτι μας.

ΠΕΤΡΟΣ.—Εἶνε μιὰ γυναίκα ἀρκετὰ εὐχάριστη.

ΕΥΑ—Ναί, πολὺ χαριτωμένη.

ΠΕΤΡΟΣ—Ὄχι δμως πολὺ χαριτωμένη ἀπὸ σᾶς. (Κυττάζοντάς την βαθειὰ μέσα στὰ μάτια). Δοιπὸν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἄκουσα προτήτερα ; Δε θὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε δική μου ποτέ ;

ΕΥΑ.—Ποτέ !

(Τοὺς φέρνουν ἄλλη μιὰ πιατέλλα καὶ τὴ σερβίρουν. Ἐκεῖνοι στὴν ἀρχὴ κυτάζουν ἀφηρημένα τὰ γεμάτα πιάτα τους, κι' ἔπειτα τὰ σπρώχνουν ἀπὸ μπρός τους μὲ τὴν ἴδια χειρονομία).

ΕΥΑ, (τολὺ σιγανά) —Ἔχω...ἔχω κάτι νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ, Πέτρο· κάτι ποὺ θὰ σᾶς στενοχωρήσῃ, θὰ μᾶς στενοχωρήσῃ καὶ τοὺς δυό μας, πάρα πολύ. Γι' αὐτό...γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θέλησα νὰ δειπνήσω ἀπόψε μαζί σας ἐδῶ...σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἔξω, δπου εἴμαστε ἀναγκασμένοι φυσικὰ νὰ συγκρατήσουμε τὶς ἐπιθυμίες μας...καί...

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐξακολουθῆσιε. Τί θέλετε νὰ πῆτε ; Μήπως θὰ μ' ἐμποδιστεῖτε νὰ ἔρθω αὐτὸ τὸ χινόπωρο στὴν Ὀρλεάνη ; Δὲν θέλετε νὰ μὲ βλέπετε πειά ;

ΕΥΑ.—Ὄχι. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ σᾶς μόνο ! Θἄρθῆτε ἂν θελήσετε,ἂν μπορέστε νἀρθῆτε...Ἀκοῦστε με.. (χαμηλώνει τὴ φωνή της καὶ τὸ παιδικὸ πρόσωπό της γίνεται κατακόκκινο στὸ φῶς τῆς λάμπας ποὺ ἔφεραν τὴ στιγμή). Ἀκοῦστε με ! Ὑπάρχει στὴ ζωή μου μιὰ τραγωδία...μιὰ φοβερὴ τραγωδία. Κανένας δὲν την ἔμαθε ποτέ, οὔτε ὁ ἄντρας μου, οὔτε οἱ δικοί μου, οὔτε κανένας ! Ἀλλὰ σὲ σᾶς, σὲ σᾶς ποὺ μ' ἀγαπᾶτε ἀπὸ τόσον καιρὸ μπορῶ νὰ τὰ πῶ δία...γιατί...γιατί... εἶνε ἀνάγκη, Πέτρο ! Θυμᾶστε, ἐδῶ καὶ πεντε χρόνια, δταν ἐπῆγα στὸ Σαβοῦᾶ ;

ΠΕΤΡΟΣ, (τολὺ χλωμὸς κι' ἀνήσυχος). - Ναί, στὸ σπίτι τῆς μητέρας σας.

ΕΥΑ.—Ἤμουν μὲ τὸν κύριο ντ' Ἐράρ, τὸν μέλλοντα σύζυγό μου, κι' ἐκάναμε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου μας να πόμε, ἀφοῦ σὲ λίνο ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦμε.. Ξέρετε τὸν πύργο τοῦ πατερα μου ; Εἶνε χτισμένος καθέτως ἀπάνω σ' ἕνα βράχο καὶ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα του κυλαει ἕνα ποταμάκι πολὺ βαθὺ κι' ἐπ'φοβο...

ΠΕΤΡΟΣ.- Ναί, ναί, τὸ ξέρω.

ΕΥΑ.—Ἔ, λοιπον, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ποτάμι...μιὰ νύχτα..ἔπεσε ἕνας ἄνθρωπος ..

ΠΕΤΡΟΣ.—Γιὰ σᾶς ;

ΕΥΑ.—Γιὰ νὰ μὴν μᾶς πιάσουν ἐπ' αὐτοφώρῳ στὸ δωμάτιό μου..

(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ξενοδόχος φέρνει στὸ τραπέζι του; ἕνα καλάθι μὲ φροῦτα στολισμένα μ' ἄσπρα καὶ κόκκινα τριαντάφυλλα).

ΠΕΤΡΟΣ, (πολὺ ταραγμένος, μὲ τρεμάμενη φωνή) - Θ λεις κανένα ροδάκινο ;

ΕΥΑ, (μὲ σκυμμένο κεφάλι χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της) —Εὐχαριστῶ.

(Περιμένουν ν' ἀλλάξῃ τὰ πιάτα τους ὁ ξενοδόχος καὶ νὰ φύγῃ).

ΠΕΤΡΟΣ, (ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἐκεῖνος, θλιβερὸ) —Λοιπὸν εἴχατε ἕνα φίλο ;

ΕΥΑ. Πὼς σκοτώθηκε γιὰ τὸ χατῆρι μου, ναί!

ΠΕΤΡΟΣ, (μὲ τὸν ἴδιο τόνο). Καὶ ποὺ σᾶς ἐλάτρευε, χωρὶς ἄλλο !

ΕΥΑ.—Ναί...Καὶ ποὺ συνήθιζα νὰ τὸν δέχωμαι στὸ δωμάτιό μου, ἐνῶ ὁ σύζυγος μου κοιμόταν στὸ διπλανὸ ἀφήνοντας τὴν πόρτα μισάνοιχτη...

ΠΕΤΡΟΣ,(ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη σιωπή).—Καὶ μοῦ δηγήθηκες δλα αὐτὰ γιὰ νὰ γιατρέψῃς τὸ πάθος μου ! Πόσο λίγο ξέρετε τοὺς ἄντρες ἐσεῖς οἱ γυναῖκες...

ΕΥΑ.—Μὰ ὄχι, δὲ σᾶς τὸ εἶπα γι' αὐτό, μὲ παρεξηγήσατε. Σᾶ το εἶπα γιὰ νὰ...γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀδυνησή μου δταν σᾶς εἶπα πὼς δὲν θὰ γίνω δική σας ποτέ. Μ' ἐννοεῖς ; Δὲν πρέπει, δὲ θέλω νὰ κάνω ἀπιστίες, σ' αὐτόν...

ΠΕΤΡΟΣ. (μὲ δυσκολία κρατώντας τὸ θυμό του) - Ποὺ τὸν ἀγαπᾶτε πάντα ;

ΕΥΑ.—Ἀλλοίμονο ! Ὄχι...Δὲν τὸν ἀγαπῶ ..Δὲν εἶμαι καμμιὰ ἡρωΐδα μυθιστορήματος, φτωχέ μου Πέτρο.Εἶμαι μιὰ κοινὴ γυναικούλα δπως τόσες ἄλλες καὶ τίποτε περισσότερο.. Μόνο ποὺ σὲ μένα συνέβη αὐτὸ τὸ φρικτὸ περιστατικό, νὰ πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος μπροστὰ στὰ μάτια μου, γιὰ νὰ μοῦ σώσῃ την τιμή...Δοιπὸν αὐτὴν τὴν τιμὴ τώρα ὑπερασπίζομαι...καταλαβαίνετε ; καὶ πρέπει, πρέπει νὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι.

(Πλέρνει ἕνα σταφύλι καὶ με μιὰ χειρονομία ἀθῶου παιδιοῦ τὸ φέρνει στὸ χείλη του).

ΠΕΤΡΟΣ.—Γιὰ νὰ σᾶς κάνω δική μου, γιὰ νὰ φιλήσω τὸ στόμα σας, καὶ γὼ τὸ ἴδιο θἄκανα, θἄπεφτα στὸ ποτάμι...

ΕΥΑ, (φορώντας τὴ σάρπα της). —Τὸ ξέρω...Εἶστε εἰλικρινὴς... ἀλλὰ ..(Σιωπή). Ζητῆστε τὸ λογαριασμό, σᾶς παρακαλῶ.

ΠΕΤΡΟΣ.—Θέλετε νὰ φύγετε τόσο γρήγορα ;

ΕΥΑ.—Ὑποσχέθηκα στὴν κυρία ντὲ Λότρ νὰ γυρίσω νωρὶς στὸ σπίτι της.

ΠΕΤΡΟΣ, (στὸν ξενοδόχο) —Τὸ λογαριασμό !

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.—Δὲ θὰ πόρτε καφέ, γλυκίσματα ;

ΠΕΤΡΟΣ, (ἀπότομα) —Ὄχι !

J. Marni

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ

— Ὁ ἄντρας φυλάει καλύτερα τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰ δικά του. Ἡ γυναίκα φυλάει καλύτερα τὰ δικά της μυστικὰ παρὰ τῶν ἄλλων.

— Οἱ γέροι δίνουν συνήθως καλές συμβουλές, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν κακὰ παραδείγματα.

— Ἡ φύσις δὲν ἀρκεῖ μόνο γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο ἄνθρωπο. Χρειάζεται καὶ ἡ βοήθεια τῆς τύχης.